

HISZLEP

EGYPTOMBAN. (Lásd a 408. l.)

AZ ELVARÁZSOLT KIRÁLY- KISASSZONY.

— Mese. —

OL volt hol nem volt, nagyon régen mikor, még tündérek és varázslók jártak a földön, volt egyszer egy királynak két gyönyörű gyermeke, egy fiu és egy leány, kiket jobban szeretett a saját szeme fényénél. Gondosan is neveltette őket s a királyfi derék, bátor ifju lett, a királykisasszony pedig oly szelid, kedves szép hajadon, hogy hetedhét országban sem találták párját. És a két testvér oly forrón szerette egymást, hogy mindig együtt sétáltak s ha a királyfi vadászni ment, mindig hozott hugának egy-egy madárkát, a királykisasszony pedig bátyjának adta legszebb virágait és ekként boldogan éldegéltek egymás mellett.

Volt azonban atyjuknak, az öreg királynak egy gonosz ellensége, egy varázsló, ki mindenféle titkos bűvészet-hez értett s ki nagyon haragudott a királyra, mert a király egyszer keményen megbüntette a gonosz boszorkánymestert, ki sok bajt és kárt okozott a szegény népnek. A varázsló ezért boszut esküdött és sokáig törte a fejét, mit kövessen el a király ellen? Végre egyszer meglátván az öreg király kedvencét, a gyönyörű királykisasszonyt, elhatározta, hogy elrabolja a király leányát és messze, messze egy bűvös kastélyba elvarázsolja, a honnan bizony senki sem fogja kiszabadítani többé.

És úgy is történt. Egy napon a királykisasszony a kertben sétalt palotahölgyeivel — s nem tért többé vissza sem ő, sem a palotahölgyek közül egy is. Az öreg király szörnyet ijedt, a királyfi szintén, mikor késő estig is hiába várták. Fölkutatták az egész kertet, az egész vidéket, de hiába; az egész cselédség talpon volt, hirnökök nyargaltak be az egész országot, de hasztalan — sehol senki sem látta a királykisasszonyt, eltűnt nyomtalanul.

Az öreg király mély szomorúságba esett kedves leánya elvesztése fölött, s éjjel-nappal peregtek könnyei végig hosszú ősz szakálán. Hiába vigasztalta fia, a derék ifju királyfi minden kigondolható módon; a király nem tudott megnyugodni és előre lehetett látni, hogy a bubánat nem sokára sirba viszi. Végre aztán így szólt a királyfi:

„Kedves atyám, fölséges királyom! Ne epezszed magad, hiszen még megtaláljuk kedves testvéremet. Én magam nekiindulok még ma a világnak és addig meg nem állok, míg meg nem találok kedves kis hugomat. Hallottam híret egy bölcs öreg remetének, ki messze egy erdő mélyén lakik; ez talán tud jó tanácsot adni. Elmegyek hozzá s aztán addig vándorlok, míg megtalálom testvérkémet.

Az öreg király kissé megnyugodott, midőn fia hősi elhatározását hallotta; atyai áldását adta reá s a királyfi még az nap nekiindult a világnak.

Hegyen-völgyön, erdőn-sikon ment, mendegélt szaporán s egyszer egy ren-

getegbe jutott. Amint itt egy szikla tövében pihent, nagy madársivítás ütötte meg fülét s midőn föltekintett, látta, hogy ötven galamb czivakodik ott rettenetesen, még pedig negyvenkilenczen törtek az ötvenedikre, azon okból, mert a sziklában csupán egy odu volt s ezt az az egy galamb foglalta el, a többinek nem volt hova rakni fészekt.

„No megálljatek, ti szegény galambok,” szólt a királyfi, „segitek a bajatokon. Hiszen hiába vernétek ki azt az egy társatokat a fészkeiből, mégis csak egy találna benne helyet, a többi kint szorulna.”

Ezzel fogta éles aczélkardját és annyi lyukat vájt a sziklába a hány galamb volt. A galambok nagy örömmel foglalták el fészkeiket s mikor a királyfi távozni készült, így kiáltottak utána:

„Köszönjük szépen, jó királyfi! A te kardod élesebb, mint a mi csőrünk, de azért talán mi is segíthetünk rajtad valamikor. Ha szükségbe kerülsz, csak hívjál, és mi rögtön hozzád sietünk.”

A királyfi csodálkozva hallotta ezeket a szavakat, aztán csendesen odább ballagott. Másnap megint ötven hollót látott épen így czivakodni; ezeken is épen úgy segített s a hollók épen azt mondták neki, amit a galambok.

Igy vándorolt sokáig, több országon keresztül, míg végre eljutott abba a nagy erdőbe, hol a bölcs vén remete egy kis kunyhóban lakott. A királyfi belépett s egy nagy könyv előtt ülve találta az agg férfit, kinek hófehér szakála öveig ért s ki nyájasan viszonzá

a királyfi üdvözlését. Aztán kérdé, mit kíván tőle, szegény öreg remetétől?

A királyfi hiven elmondta mi járatban van s hogy tanácsot jött kérni. Mikor mindent elmondott, így felelt az öreg:

„Tudok régóta mindent. Hugod, a királykisasszony el van varázsolva, még pedig ama gonosz varázsló által, ki atyádnak régi ellensége. Itt ebben az erdőben van a bűvös kastély, oda varázsolta őt és kísérőit is.”

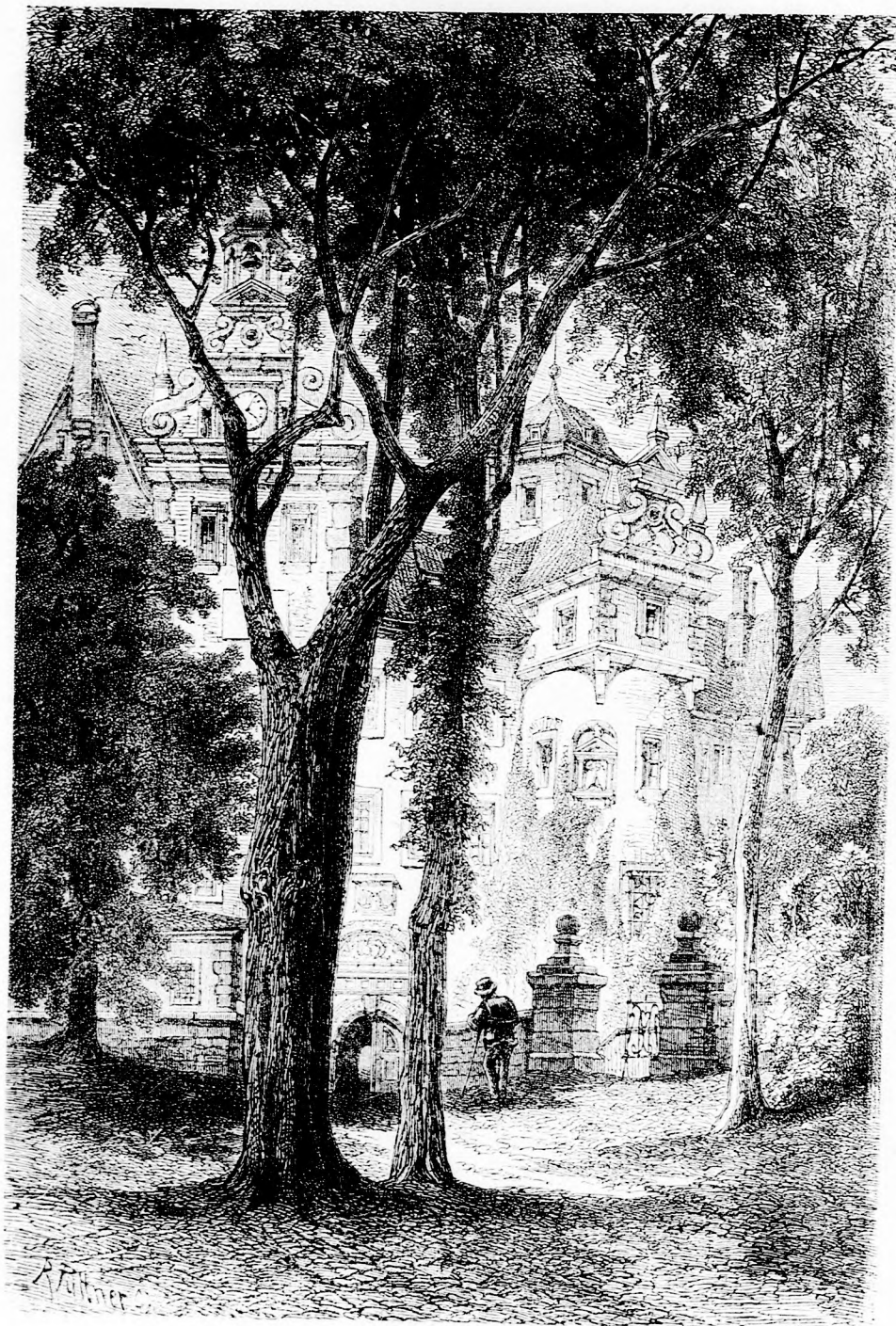
„És hogyan lehetne őket megszabadítani?”

„Azt csak a királykisasszony maga mondhatja meg. Ha valamiben segítségedre lehetek, szívesen megteszem. Hanem most feküdjél le, fáradt vagy a nagy uttól. Holnap reggel majd munkához láthatsz.”

A vén remete megosztotta szegényes estelijét a királyfival, aztán lefeküdtek puha mohából készített ágyra és jól aludtak egészen reggelig.

Korán hajnalban a királyfi már talpon volt s a vén remete megmutatta neki, merre fekszik a bűvös kastély; menjen oda és elébb kémlelje ki, hol és mit lehet tenni. A királyfi bátran utnak indult s nemsokára eljutott egy szép várkastélyház mely minden oldalról meredek, roppant magas szírtent állott. Az egyik bástyán pedig sajátságos alakot pillantott meg, mely nem volt sem ember, sem állat, hanem valami szörnyeteg s rettenetesen vicsorgatta fogait. Hanem e mellett tekintete épen nem volt vad, hanem

(Folytatása a 406. lapon.)

AZ ÓDON VÁRKASTÉLY. (Lásd a 410. l.)

ÍLY ÁLLAPOTBAN TALÁLTA ÖT MILIKF. (Lásd a 411. l.)

(Folytatás a 404. laphoz.)

mintha kérőleg nézett volna le a vitéz királyfira, úgy hogy ez nekibátorodott és szólt:

„Oh mondd, te vagy-e az én édes kis hugom, te vagy-e az elvarázsolt királykisasszony?”

„Igen is, én vagyok hugod, én vagyok az elvarázsolt királykisasszony, és itt vannak velem egy sorson játszótársaim és palotahölgyeim. Te pedig az én vitéz bátyám vagy, — oh, szabaddits meg!”

„Mondd, mit tegyek? Hogyan juthatok föl a kastélyba? Sehol sem látok följárást.”

„A tulsó oldalon van a sziklában egy barlang, abban vezet föl az út. De a barlang előtt két óriás áll őrt s ezeken nem fog semmi fegyver. Előbb e két őrt kell eltávolítanod. Azután még két nehéz munkát kell teljesítened. Ha az első sikerült, megmondom, mi a másik.”

A királyfi visszatért a vén remetéhez, elmondta, mit látott és hallott s nagyon elszomorodott; mert ha fegyver nem fog a két óriáson, hogyan győzze le őket?

„Oh, ezen még segítünk,” szólt a vén remete. „E két óriás számára gonosz mesterük egy italt készített, melynek oly ereje van, hogy soha sem jön miatta álom szemeikre s így éjjel nappal örködhetnek. El kell venni e kancsót s rögtön elaluszniak és aludni fognak annyi ideig, a mennyit eddig virrasztottak.”

Éjjel a királyfi odalopózott ismét a kastélyhoz s látta a két óriást a bar-

langban állani, egész szálfát képező lándzsáikra támaszkodva. A királyfi ekkor cselhez folyamodott: lármát ütött, aztán hirtelen meglapult a magas fűben. Az óriások kiszaladtak s körüljárták a várat, ezalatt pedig a királyfi fölkapta a titkos itallal teli kancsót és elszaladt vele. Mikor másnap ismét a várhoz ment, a két óriást mély álomba merülve találta, úgy hogy minden baj nélkül megköthette őket. Aztán bement a barlangba, — de meglepetve látta, hogy itt bizony nem jut be a várba. Egy hosszú tornácba jutott, melynek falai és oszlopai csupa üvegből voltak, de ajtó sehol sem látszott rajta.

Odament tehát ismét, a hol testvérét először látta. Most is ott volt.

„A két óriást már megköthöztem,” szólt a királyfi; „mondd, mit kell most tennem, hogy a barlangon át hozzád juthassak?”

„Az üvegtornác oszlopai közül jobbra a kilencediket emeld ki helyéből, akkor megnyílik az ajtó.”

A királyfi visszament, megszámlálta az oszlopokat és a kilencediket megkísérelte kiemelni. De az üveg oly sikos volt, hogy semmiképp sem tudta megfogni; akármint erőködött, mindig csak végigcsuszott a keze, nem tudta megmozdítani. Sok hasztalan kísérlet után végre ismét hazament a vén remetéhez és elpanaszolta baját.

„Oh, ezen könnyen segíthetünk,” szólt az öreg. „Vedd e báránypőr kesztyűt, és kezed nem fog siklani az üvegen.”

Másnap a királyfi fölhozta a kesztyűt és csakugyan szerencsésen kiemelte az üvegoszlopot. Ugyanabban a perczben föltárult egy nagy ajtó s kényelmes lépcsők felett látni lehetett az utat a vár udvarába. A királyfi rögtön neki is indult és négy-öt lépcsőt átugorva egyszerre, csakhamar fönt termett a büvös kastély udvarán. De amint fölért, elvarázsolt testvére messziről kiáltá:

„Oh édes jó testvérem, ne jöjj még közel, mert széttépnélek. Csak akkor leszek ismét királykisasszony, ha napszálltáig ruháimat is visszahozod, meg gyöngyeimet, arany ékszereimet.“

„Visszahozom, — hol vannak?“

„Ruháim ebben az erdőben a legerősebb és legmagasabb fa odvába vannak rejtve; gyöngyeim pedig és arany ékszereim a tengerparton a homokban vannak elszórva.“

Nagyon elrémült erre a királyfi. Hiszen ebben az erdőben száz meg száz-ezer fa van; hogyan járja végig s hogyan találja meg egy nap alatt a legnagyobbikat? És ha ez lehető volna is, mikor ér a tengerpartra s ott a homokban mikor találja meg a királykisasszony gyöngyeit!

Búsán ment tehát ismét a remetéhez és kért tőle jó tanácsot; de most már a bölcs kifogyott a leleménységéből.

„Édes fiam, ezen nem tudok segíteni. Keress másvalahol segítséget.“

A királyfi kétségbeesetten zokogott, — nem tudott semmit kigondolni s már épen a büvös kastélyhoz akart menni és megmondani, hogy az utolsó

földadatot nem bírja teljesíteni, mikor hirtelen eszébe jutottak a galambok és a hollók, kik egyszer segítséget ígértek neki. Tenyerébe csapott és hívta tehát őket, — s ime, néhány pillanat mulva nagy zugással lecsapott mellette a bokrokon ötven fehér galamb, mindjárt utánok pedig ötven fekete holló s mindkét csapat hangosan kiáltá:

„Jó királyfi, *szólj, mit kívánsz? Mindjárt meglesz.“

A királyfi a galambokhoz fordulva, mondá:

„E rengeteg erdőben a legerősebb és legmagasabb fának odvában egy királykisasszony ruhái vannak elrejtve. Keressétek meg.“

A galambok rögtön fölrepültek a légbe, magasra, oly magasra, hogy alig lehetett őket látni. Onnan a magasból persze végig nézhettek az egész erdőn s megláthatták, melyik a legmagasabb fa.

A hollókhoz így szólt a királyfi:

„A tengerparton a homokban elszórva vannak egy királykisasszony gyöngyei és arany ékszerei; nektek jó szemetek és gyors szárnyatok van; kutassátok föl.“

A hollók szélesebesen elrepültek a tenger felé.

A királyfi aggodalmas izgatottságban állt ott helyben és várt. S ime, alig egy óra mulva erős szárnyuhogást hall; föltekint s látja, hogy az ötven galamb nagy erőfeszítéssel csőrében tartva hozza a királykisasszony fényes ruháit.

„Vigyétek oda a kastélyba és tegyétek le az egyik ablakba,“ szólt a királyfi.

Alig mondta ezt, nagy suhogással jöttek a hollók; egyiknek drága gyöngy-sor volt a szájában, a másik fényes arany fülöngügöt, a harmadik drága karpereczet s így tovább, mindegyik hozott valamit. Ezeknek is azt mondá a királyfi, amit a galamboknak s aztán maga is megindult a kastély felé. Az udvarba érve ott találta az egész csapat galambot és hollót, s épen amint belépett, a kastély nagy terméből akkor lépett ki az ő kedves testvére, a királykisasszony, épen olyan, a milyen volt elvarázsolása előtt. És ugyanazon pillanatban, midőn ő kilépett, egy másik ajtón kijöttek palotahölgyei is, kik mind visszanyerték természetes alakjokat.

A királyfi nagy örömmel ölelte át megszabadított testvérét, — de mekkora volt öröme, mikor látta, hogy a varázslat megtörtével nemcsak őt szabadítá meg. Az ötven galamb egyszerre ötven szép fiatal leánykává változott, az ötven hollóból pedig ugyanannyi délczeg ifju lett. Ezeket is mind az a gonosz varázsló büvölte el, de hatalma meg volt törve és így megszabadultak.

Vigan örvendezve mentek mindnyájan elébb a vén remetéhez, kinek megköszönték jó tanácsait, aztán pedig gyorsan utra keltek az öreg királyhoz.

Ugy megörült az öreg király, hogy most már meg örömeiben majd meghalt. De mégsem tette ezt, hanem csapott olyan dinom-dánomot, hogy az

egész ország három hétig tánczolt és mulatott, ökröt sütöttek minden faluban és ezüst pénzt szórtak a szegényeknek. És azóta boldogan élnek mai napig is, ha ugyan már meg nem haltak.

E G Y I P T O M B A N .

(Képpel a czímlapon.)

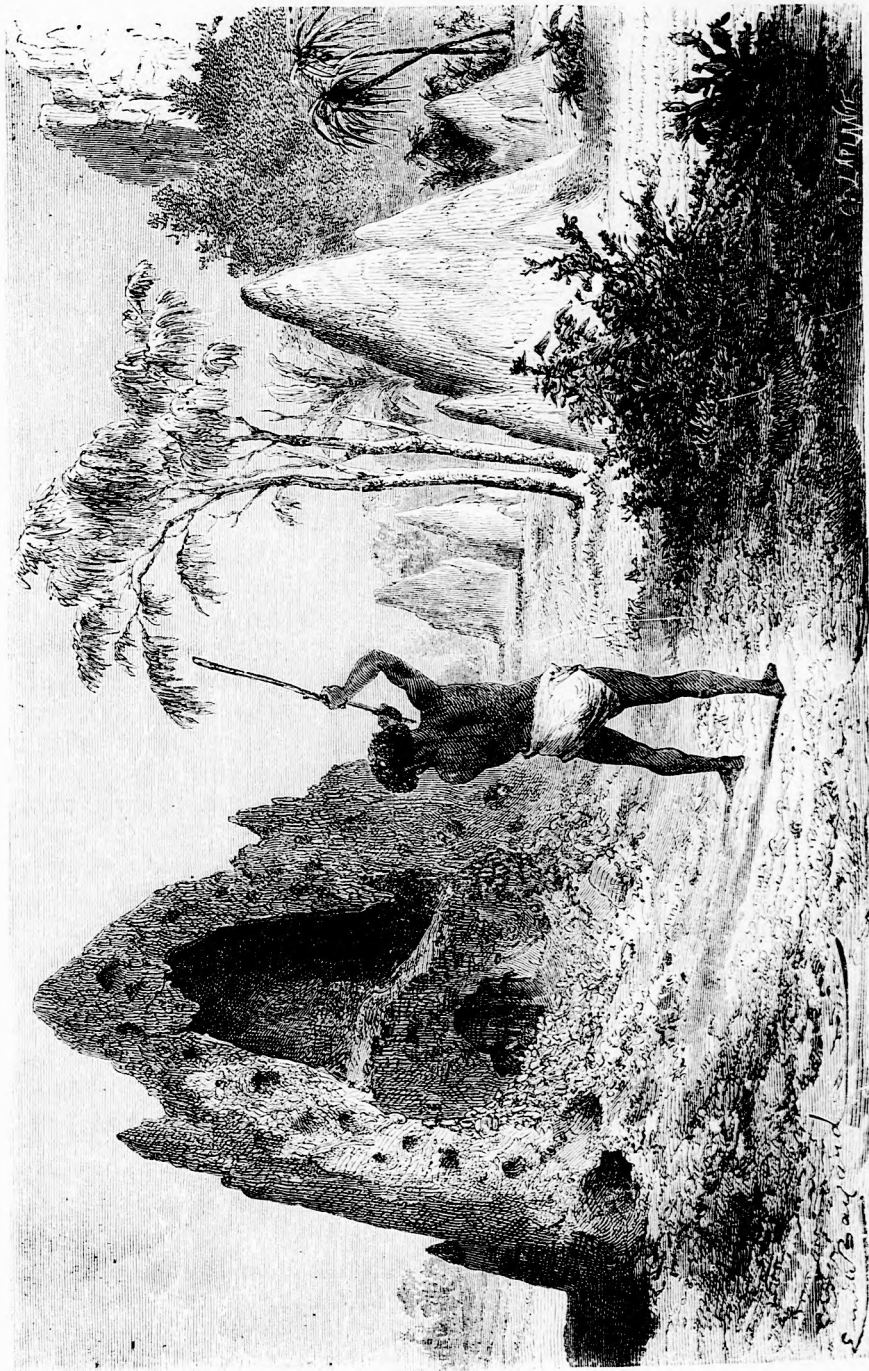
Hova lettek, hova tűntek
A hatalmas faraók?
Ah, a gulák már ledültek,
Omladékin sző a pók.
A bálványok hova lettek,
A melyektől megremegtek
S porba dőlt mindanyiók?

Hova tűntek, hova vesztek
A hatalmas harczosok?
Jósok, bölcsék hová lettek,
Írástudók és papok?
A kik taníták, vezérlék
Izraelnek ősi népét,
A mely ott élt alattok?

Elenyésztek, porba dőltek —
Csak a hír beszél felőletek,
A hagyomány és Irás.
De ami nem változék meg:
Az az ég, föld s a természet,
És a viruló Sírász.

Holt a vezér, él az Ibis,
Elhunyt a dicsőség s hír is,
De a papirus virul;
Dőlt a bálvány és főpapja —
De zajg még a Nilus habja,
És virány int partirul.

Ami emberi kéz műve,
Az a meddő porba dül le
S fővényben vész el nyoma.
De mi örökké s nem szűnve
Önnön magát újra szülve
Él: a természet maga!

A TERMITÁK. (Lásd a 411. l.)

blt és
falu-
zegé-
mai
nem

A VESZEDELMESES VÖRÖS BOGYÓK.

— Épen nem veszedelmes történetke —

(Képekkel a 404. és 405. l.)

Egy erdős szép vidéken gyönyörű ódon várkastély volt, nagy és kis tornyokkal, erkélyekkel, kőbe véset czimerekkel, festett üvegablakokkal s körül pompás nagy kerttel (Lásd a képet a 404 lapon.) E szép kastélyban pedig boldogan élt egy kis család, mely a szülőkön kívül egy fiuból és három leánykából állott.

Egy napon a papa és a mama a szomszéd faluba kocsiztak látogatóba s intették a gyermekeket, hogy szépen játszanak. Imrét a legidősbiket nem is igen kellett inteni, mert Imre, ha csak szerét tehetette, elővett valami érdekes könyvet és csöndesen olvasgatott órahosszat. Most is kényelmesen elhelyezkedett a pamlagon s belemélyedt egy természetrajzi könyv olvasásába, midőn nagy zajjal betoppant Róza és Milike.

„Tudtam, hogy itt rágódol megint valami bölcshöz könyven,” szól, Róza. „Bizonyosan tudós akarsz lenni.”

„Jöjj velünk a kertbe,” szól Milike. Megnézzük a gyümölcsöst, érik-e

már az alma? Aztán majd játszunk bujosdit.”

De Imre nem engedte magát zavarni.

„Csak menjetek leányok, félóra mulva majd ott leszek. Most végig kell olvasnom ezt a fejezetet, melybe belefogtam.”

„No bizony! Hiszen a te fejezetednek soha sincs végök! A hol az egyik megszűnik, mindjárt kezdődik a másik,” szól Róza nevetve. „Menjünk, Milike; tudtam, hogy hiába jövünk érte.”

Ezzel a leányok nagy zajjal kiszaladtak. A másik szobában Róza ölbe kapta piczike kis testvérét, a két éves Évikét, aztán vígan nekiindultak a kertnek. Alaposan megvizsgálták a gyümölcsfákat, itt-ott egy kicsit kóstolgtak is a gyümölcsből, persze csak azért, hogy megtudják, érett-e már? S mikor készen voltak, a kerti ház közelében árnyas helyen leheveredtek a pázsitra. A kis Évike azonban nyugtalan volt s azt kívánta, hogy apró csigákat hozzanak neki, melyekkel játszani fog. Róza és Milike tehát megindultak csigabírgat keresni.

Alig néhány perc mulva Róza egyszerre éles sikoltást hall azon helyről, hol a kis Évikét hagyta. Odarohant, — de mennyire megijedt, mikor látta, hogy a kis baba eltávozott helyéről s egy bokor alatt ül, arcza és keze vörös, festéktől piszkos, körülte pedig sok apró vörös bogyo hever, melyekből a gyermek bizonyosan evett is.

Róza hamarjában azt hitte, hogy Évike megvérezte magát s az a vörös nedv arczán és kezein vér; mikor pedig azokat a vörös bogyókat, melyeket nem ismert, megpillantá, még szörnyűbb aggodalom lepte meg: hátha az valami mérges bogyo s a kis leány meg van mérgezve? Az, hogy Évike sirt, — pedig azért sirt, mert megijedt, hogy oly sokáig egyedül maradt, — még inkább

megerősíté aggodalmát s a nélkül hogy gondolkozott volna, fölkapta a gyermeket s beszaladt vele a kerti házba. De itt aztán mégsem tudta, mit tegyen; a kastély messze, hogy segélyért kiáltson; maga menjen és addig magára hagyja Évikét?.. hátha ezalatt meghal? Oh szörnyü!

Ily állapotban találta őket Milike, (lásd a képet a 405 lapon.) ki egész rakás csigával tért vissza s nem kevésbé megijedt, mikor a szörnyü veszedelmet hallotta. Sápadtan álltak ott, nem tudva, mihez fogjanak, mikor belépett Imre.

„No elkészültem az olvasással, most játszhatunk,“ szolt a fiu. „De mi bajotok? Mi történt? Hiszen szörnyen halványok vagytok!“

Csak nagy nehezen tudta Róza elmondani a borzasztó szerencsétlenséget, mely kis testvéröket érte.

„Micsoda? Mérges bogyókat evett?“ szolt Imre. „Bolondság! Már hol jutna hozzá itt a kertben? Aztán hiszen Evike nem is sir, tehát nem érez fájdalmat. Hogy tudtok megijedni? És ha csakugyan baj történt volna, sietni kellett volna vele be a kastélyba.“

A leánykák ezt belátták s kissé restelni kezdték nagy rémületöket.

„Hadd lássam azokat a veszedelmes vörös bogyókat, vezessetek oda,“ szolt ismét Imre s mikor odaértek, hangos kacajra fakadva mondá: „No hiszen megadtátok neki! Ez igen ártatlan növény, egyszerű berkenye!“

Mivel oly nagyon nevetett, a leányok is megnyugodtak végre, főleg

midőn látták, hogy Évike vigan szaladgál ismét a gyepen.

S a két leányka ezután belátta, hogy az olvasgatás bizony mégis hasznos, de belátta még azt is, hogy ha valóban van is baj, nem szabad mindig oly nagyon megijedni, mert akkor az ember csupa rémületből épen nem teszi meg azt, ami a bajt elháríthatná.

A T E R M I T Á K.

(Képpel a 409. l.)

A TERMITÁK nem egyebek ropant nagy fehér hangyáknál, melyek a forró égöv alatt, különösen déli Amerikában tanyáznak. Épen úgy mint a mi apró fekete hangyaink, ezen óriási fehér hangyák is nagy tömegekben élnek együtt, de ne olyan kicsiny hangybolyban, mint a mieinké, hanem egész házat építenek maguknak, mely 10—12 láb magas, gömbölyded s bent számtalan apró üregből áll. Sok helyen százként állanak e nagy hangybolyok s messziről akár falunak lehet tartani.

A termiták nagyon harcias természetűek és nem ritkán nagy állatok vagy embereket is megtamadnak; mikor pedig vándorlásra indulnak, ja annak az emberi lakásnak, mely utjukba esik; ezer meg ezernyi tömegben lepik el az udvart, szobákat, falakat s hiába akarná valaki elpusztítani őket, nem lehet tőlök szabadulni s az emberek kénytelenek a házából kimenekülni a mezőkre míg az alkalmatlan vendégeknak tetszik odább vándorolni.

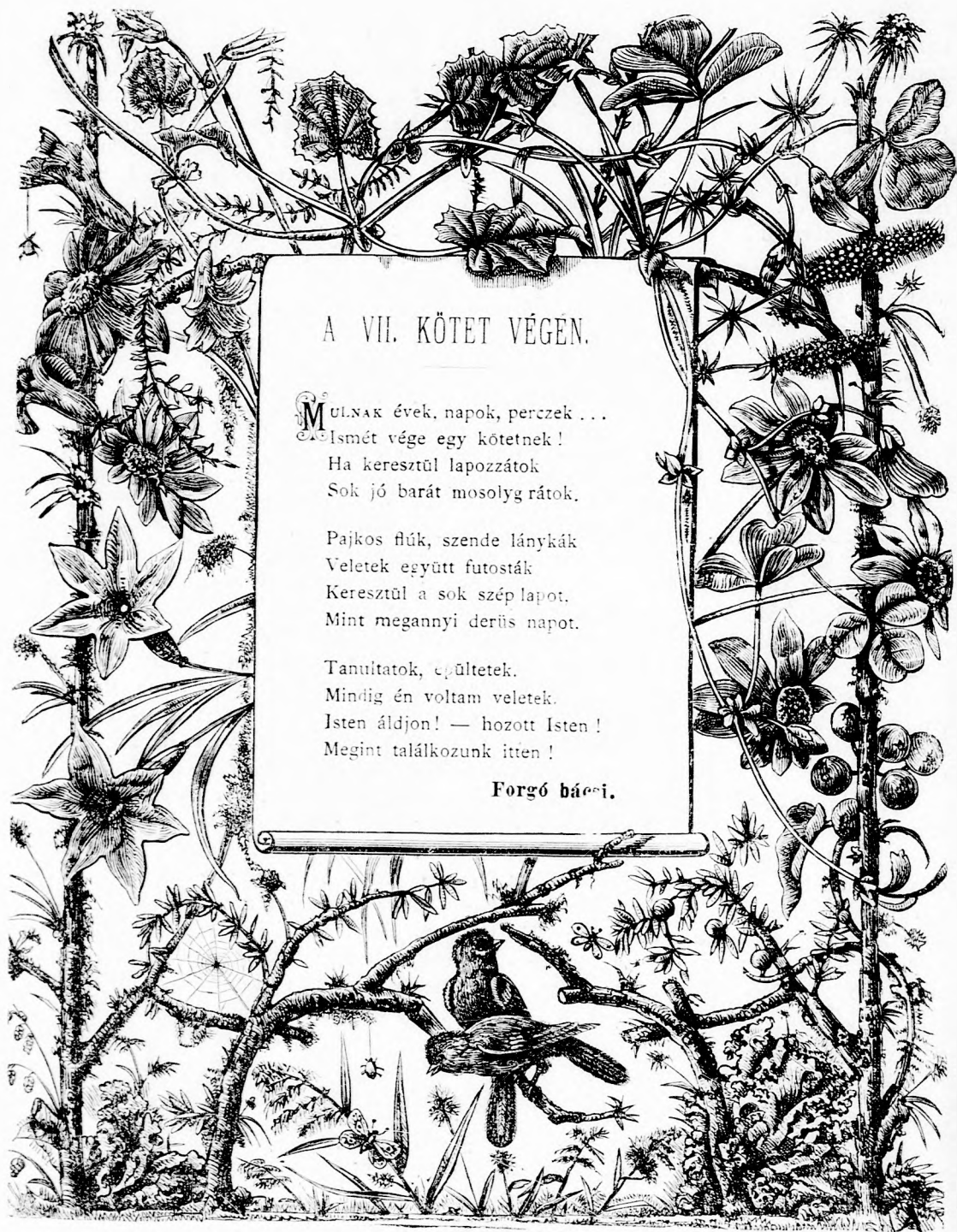
F O R G Ó B Á C S I P O S T Á J A.

A „Kis Lap“ ezen 26-ik száma utolsó száma e félévi folyamnak, vagyis a VII-ik kötetnek. Ami a megfejtéseket illeti, az utóbbi föladványra ismét annyi érkezik, hogy inkább várok még egy vagy két hétig a közléssel.

A jövő félévben nagy pályázat lesz kitűzve három igen diszes jutalommal. Tehát föl a versenyre és — a viszontlátásig!

Hivetek

For g ó b á c s i.

A VII. KÖTET VÉGÉN.

MULNAK évek, napok, perczek ...
Ismét vége egy kötetnek!
Ha keresztül lapozzátok
Sok jó barát mosolyg rátok.

Pajkos fiúk, szende lánykák
Veletek együtt futosták
Keresztül a sok szép lapot.
Mint megannyi derüs napot.

Tanultatok, épültetek.
Mindig én voltam veletek.
Isten áldjon! — hozott Isten!
Megint találkozunk itten!

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.